

předepsáno i tehdy, když soud používá tohoto ustanovení, nesešel pod nejnižší hranici trestní sazby (Sb. n. s. č. 1718). Neobstojí proto ani další výtky zmatku podle čís. 11 § 281 tr. ř.

Čís. 6316.

Ochrana známek (zák. čís. 19/1890 ř. z.).

Ochrany práva k výlučnému používání známky je účasten i ten, kdo si ji dal zapsati, ač jí nezamýšlí používat a neužívá jí.

Majitelem známky je držitel podniku, pro který byla určena.

Zákon o ochraně známek nerozlišuje mezi skutečným a formálním majitelem známky.

Jde o skutkový omyl, vylučující zlý úmysl potřebný k subjektivní skutkové podstatě přečinu podle § 23 zákona o ochraně známek, pokládá-li se pachatel za faktického spolumajitele chráněné známky, oprávněného prodávati zboží opatřené ochrannou známkou soukromého žalobce.

(Rozh. ze dne 1. února 1939, Zm I 409/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 23 zákona o ochraně známek.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti lze přisvědčiti, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. především uplatňuje, že ochrany práva k výlučnému používání známek užívá i ten, kdo si dal zapsat známku, aniž měl vůbec úmysl jí používat a po provedeném zápisu ve skutečnosti ji také nepoužívá. Z napadeného rozsudku však nelze vyčísti, že by nalézací soud zastával opačný právní názor a že by snad neshledal v činnosti obžalovanému za vinu kladené skutkovou povahu přečinu podle § 23 zák. o ochr. známek jen proto, že soukromý žalobce sám známek nepoužíval.

Zmateční stížnost má dále pravdu v tom, že podle § 9 zákona právo známkové lpí na podniku. Dovozuje-li však z toho zmateční stížnost, že fyzická osoba nemůže vůbec býti nositelem známek a že je proto také nesprávný názor soudu nalézacího, že se obžalovaný mohl považovati za faktického spolumajitele známek, je zřejmě na omylu. Vždyť úplné znění § 9, jež ostatně stížnost sama správně cituje a který praví, že známkové právo lpí na podniku, pro který je známka určena, že s ním zaniká a že při změně držby přechází na nového držitele, nepřipouští pochybnosti o tom, že majitelem známek je držitel podniku, který však práva na základě zápisu známek mu příslušejícího může užívat jen ve vztahu k podniku, pro který byla známka určena, nikoli ve prospěch jiného pod-

niku, a důsledkem toho ovšem také jen potud, pokud je držitelem podniku. Proto ustanovuje § 9 cit. zák., že známkové právo zaniká, zanikne-li podnik, pro který známka byla určena, a že přechází při změně podniku na nového držitele. Jen mimochodem budiž podotčeno, že odstavec druhý § 9 cit. zák. mluví výslovně o m a j e t n í k u z n á m k y.

Zmateční stížnosti dlužno konečně dáti za pravdu aspoň potud, že zákon o ochraně známek nerozlišuje mezi formálním a skutečným majitelem známek. Leč ani z toho nemůže zmateční stížnost těžiti.

Podle zjištění napadeného rozsudku jsou sice známky, o něž jde, zapsány u Obchodní a živnostenské komory v Praze pro soukromého žalobce, avšak veškeré výlohy spojené se zápisem známek proplácel obžalovaný. Je dále zjištěno, že smlouvou ze dne 20. dubna 1935 přenechala firma K. S. v B. obžalovanému výhradní zastoupení svých zájmů a výhradní odbyť svých výrobků pro celé území Česko-Slovenské republiky, zejména též preparátu, který v Česko-Slovenské republice měl býti prodáván pod slovní známkou »Comasulin« a pod ochrannou známkou, představující králíka v trojúhelníku, že však obžalovaný tehdy neměl povolení pro výrobu a prodej léků a že proto zmíněné známky byly zapsány na jméno soukromého žalobce jako lékárníka, který však ihned prohlásil, že po stránce finanční nechce býti na věci nějak zúčastněn. Soukromý žalobce nebyl také v žádném obchodním spojení s firmou K. S., neměl »Comasulin« ve vlastním obchodě, neužíval označení »Comasulinu«, pokud se týče obrazu králíka v trojúhelníku, pro zboží vlastní výroby nebo pro zboží prodávané z jeho podniku pod jeho jménem a jeho činnost v uvedené příčině se vyčerpávala více méně v tom, že předával veškeré věci, účty a doklady, firmou K. S. mu zasláné svědku L., který byl firmou S. k zavádění výrobků této firmy dán obžalovanému k dispozici jako stálý spolupracovník a zmocněnec a který v této vlastnosti v podniku obžalovaného připravoval k prodeji uvedený lék. Za tuto účast měl soukromý žalobce umluvenu odměnu 10 h z každé ampulky Comasulinu.

Seznal-li nalézací soud na základě tohoto skutkového děje, že soukromý žalobce byl jen formálním nositelem slovní známky Comasulin a obrazové známky králíka v trojúhelníku, jak ostatně soukromý žalobce sám jako svědek uvedl ve své výpovědi dne 12. října 1936, minil tím zřejmě jen vysloviti a zjistiti, že soukromý žalobce, který podle zápisu v známkovém rejstříku obchodní a živnostenské komory v Praze byl ovšem majitelem známky, přenechal právo výhradního užívání chráněných známek obžalovanému, pokud se týče L. Nalézacímu soudu nelze pak vytýkati právní mylnost, nehledal-li v zažalované činnosti obžalovaného skutkovou podstatu přečinu podle § 23 zák. o ochraně známek. Že obžalovaný poté, kdy mu dopisem soukromého žalobce ze dne 31. července 1936 bylo zakázáno používání známek s okamžitou platností, napodoboval tyto známky (druhý případ § 23), nebylo zjištěno vůbec. Podle prvního případu uvedeného v § 23 dopouští se pak přečinu ten, kdo zboží opatřené neoprávněně známkou, již výhradně užívati někdo jiný je oprávněn, vědomě do obchodu dá nebo na prodej chová. Po stránce objektivní vyžaduje se tedy mimo jiné, že zboží, které pachatel

do obchodu dává nebo na prodej chová, je neoprávněně opatřeno známkou, jíž užívati je výhradně oprávněn někdo jiný, po stránce subjektivní pak se vyhledává, že si pachatel byl neoprávněností opatření zboží takovou známkou vědom. V této příčině bylo formálně bezvadně zjištěno, že obžalovaný po zákazu vysloveném mu dopisem ze dne 31. července 1936 prodával jen zboží pocházející od firmy K. S. v B. a v úpravě prováděné L-em ještě v době trvajících poměru obžalovaného se svědkem tím a tedy nesporně ještě v době, než onen zákaz byl vysloven. Pokud jde o toto zboží, vylučuje rozsudek zavinění s hlediska § 23 zn. zák. z úvah subjektivních poukazuje k tomu, že obžalovaný na základě smlouvy z 20. dubna 1935, uzavřené s firmou S., jíž byla stanovena šestiměsíční výpovědní lhůta, a s ohledem na to, že nesl veškeré finanční oběti spojené se zápisem a propagací známek, mohl se pokládati za faktického spolumajitele »chráněných známek, který byl oprávněn do vypršení této smlouvy takové zásoby ještě odprodávati pod známkou pro soukromého žalobce chráněnou.

Podle tohoto zjištění byl obžalovaný v omylu co do svého soukromoprávního vztahu k známce, totiž v omylu tkvícím v tom, že mylná představa o pojmu spoluvlastnictví mohla v něm vzbuditi a vzbudila předpoklad, že soukromý žalobce nemůže mu odepřiti právo na užívání známky, zvláště pokud jde o zásoby firmou S. mu již dodané.

Ocitl-li se takto obžalovaný v omylu o ustanovení občanského práva, tedy v omylu rovnajícím se podle ustálené judikatury nejvyššího soudu omylu skutkovému, mohl nalézací soud právem na základě předpisu § 2, písm. e) tr. z. vyloučiti zlý úmysl obžalovaného.

Čís. 6317.

S hlediska § 27 zákona proti nekalé soutěži není třeba, aby se zlehčující údaje vztahovaly jen na podnik soukromého žalobce; stačí, jsou-li k jeho podniku v objektivně poznatelném vztahu a je-li si pachatel vědom toho, že jsou způsobily poškoditi i tento podnik.

(Rozh. ze dne 1. února 1939, Zm I 22/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby vznesené naň pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži č. 111/1927 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti, uplatňující číselně důvody zmatečnosti podle § 281, č. 4, 5, 9 (zřejmě písm. a) tr. ř., nelze upřiti oprávnění.